

Pál Weihe, formaður í Læknafelagnum:

– TAÐ ER IKKI ÓMORALSKT AT VELJA FØROYAR FRÁ

Tað snýr seg ikki um, at læknarnir skulu kenna seg skyldugar at starvast í Føroyum. Tað snýr seg um at gera tað attraktivt at starvast í Føroyum, sigur Pál Weihe, formaður í Læknafelagnum. Men hvussu gera vit tað?

BIRGITH LASSEN

Ótallgir føroyingar kenna hvønn dag sviðan av læknatrotinum í Føroyum. Um tú ikki ert bráðsjúk, kann tað í nógvum førum vera torført at fáa eina tíð hjá serlækna innan fyri rímligari tíð. Og tá tú fært tíðina, kann tað taka langa tíð, áðrenn tú fært eitt greitt svar uppá, hvat tær bagir.

Uppfylging er í summum førum ein býur í Russlandi, meðan tilboð um screening eisini tykist at vera trupult at seta í verk.

Nógvar eru orsøkirnar, men røtin til trupulleikarnar hevur verið staðfest fleiri ferðir: Serlæknar tíma ikki at starvast í Føroyum.

Men hví er tað so torført at fáa serlæknar settar í starv í Føroyum?

– Tað tekur 10-15 ár at gerast serlækni, og sostatt ert tú ofta í

Pál Weihe, formaður í Læknafelagnum

seinnu helvt av tretivinum, tá tú sum serlækni ert til reiðar at flyta til Føroya.

Tá tú ert 37 ár, ert tú og tín

familja ofta væletablerað. Makin hevur starv, børnini ganga í skúla, og tit hava kanska eitt hús.

Tá tú so fært bjóðað eitt starv

í Føroyum, skalt tú finna útav, hvat tað er sum kallar í Føroyum: Er tað so fantastiskt, at tú skalt velja at skrykkja tína familju upp við rót fyrri at flyta til Føroyar?, spyr Pál Weihe, formaður í Læknafelagnum.

– Nei, heldur hann fram.

– Viðurskiftini í Føroyum eru ikki verd at skrykkja sítt væletableraða lív upp fyrri. Her skalt tú sum serlækni arbeiða fleiri ferðirnar meir fyrri lægri lön, ger formaðurin í Læknafelagnum greitt.

Men hvussu nógv kunnu serlæknarnir krevja?

– Arbeidsmarknaðurin er friur, so ein serlækni hevur í veruleikanum rætt til at krevja júst tað, hann vil hava. Tað er síðan upp til sjúkrahúsið at taka støðu til, um tey vilja og kunnu bjóða tað, sum serlæknin krevur.

Um man sigur, at man ikki vil lúka øll krøvini, má tað vera tí,

man væntar at fáa onkran annan í starv – annars detta deildirnar jú niðurfyrri, sigur Pál Weihe og leggur afturat:

– Serlæknar hava loyvi til at velja tað starvið, sum er best fyrri teir – óansæð hvar í verðini tað er, sigur hann og sigur seg ikki skilja, hví man tosar um, at læknar hava eina moralska skyldu til at taka sær av sjúklingum í heimlandinum.

– Tað er púra burturvið at tosa um, at tað er ómoralskt, tá læknar velja Føroyar frá. Hví skal ein lækni velja at arbeiða í Føroyum undir vánaligum umstøðum, tá hann kann fáa starv í Danmark undir nógv betri treytum? spyr formaðurin í Læknafelagnum.

Hvussu langt skal eitt sjúkrahús so fara fyrri at eftirlíka krøvunum hjá serlæknunum?

– Tað er ringt at siga. Tað má man taka støðu til í hvørjum einstaka føri, sigur Pál Weihe, sum tó er sannførdur um, at føroyska